

ΜΥΡΙΑΘΣΑ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΟΙΚΙΛΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ἔτος Α'

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Μαΐου 1887

Ἄριθ. 13

ΜΟΡΕΛΛΑ

Ὁ Ἐδγάρ Πόε ἐγεννήθη ἐν Βαλτιμόρη τῷ 1813. Μικρὸς ἔτι τὴν ἡλικίαν μείνας ὄρφανός γονέων υἱοθετήθη ὑπὸ πλουσίου ἐμπόρου, ὀνομαζομένου Ἀλλάν, ὅστις τὸν εἰσήγαγεν εἰς τι ἐν Stoke-Newington ἐκπαιδευτήριον. Ἐν ἔτει 1855 εἰσῆλθεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Charlottesville ἔνθα διεκρίθη διὰ τὴν βιαιότητα τῶν παθῶν του καὶ τὴν εἰς τὰ φυσικομαθηματικὰ ἰδιόζουσαν αὐτοῦ κλίσιν· ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅπως λάβῃ μέρος εἰς τοὺς κατὰ τῶν τούρκων πολέμους τῶν ἐλλήνων, καὶ εἶτα τὸν εὐρίσκουσαν εἰς Πετροῦπολιν. Ἐπανελθὼν ἐν ἔτει 1829 εἰς Ἀμερικὴν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν, ἔνθα ἔδειξε θαυμάσιον καὶ ἀνωπτότακτον πνεῦμα, δι' ὃ καὶ ἀπεβλήθη μετὰ καιρῶν. — Ὀλίγον μετὰ ταῦτα ἐδημοσίευσεν μικρὸν τόμον ποιήσεων· καὶ διέτρεχε τὴν ἐσχάτην ἔνδειαν, ὅτε συμβῆν τι εὐνοϊκὸν τῷ ἐπῆλθεν· ὁ συντάκτης Ἐπιθεωρησέως τινος εἶχε πρόκηρύξει συναγωνισμὸν εἰς διήγημα καὶ εἰς ποίημα, προσφέρον δύο βραβεῖα δι' ἑκάτερον τούτων, ὃ δὲ Πόε συναγωνισθεὶς ἐκέρδησεν ἀμφοτέρω τὰ βραβεῖα, καὶ ὁ πρόεδρος τῆς ἐπι τοῦ συναγωνισμοῦ τούτου ἐπιτροπείας, γνωρίσας αὐτὸν, τὸν ἐπέσεισεν εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ ἐν Ῥισμόνδῃ Southern Literary Messenger. Ὁ διευθυντὴς τοῦ περιοδικοῦ τούτου ἀνήθηκεν ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸν Πόε τὴν εἰς τὸ μέλλον διεξαγωγὴν αὐτοῦ, ὃ δὲ Πόε, ἄγων τότε τὸ 22ον τῆς ἡλικίας του ἔτος παρέδωκεν εἰς τὸ κοινὸν διάφορα διηγήματα καὶ συνθέματα αὐτοῦ ὅλως πρωτοφανῆ, ὡς καὶ ἄρθρα κριτικὰ πλήρη ἐμβριθείας. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐνυμφεῦθη τὴν Βιργινίαν Κλέμμ. Δὲν διήρκεσεν ὅμως πολὺν χρόνον ἡ ὑπ' αὐτοῦ διεξαγωγὴ τοῦ περιοδικοῦ τούτου, διότι μετὰ παρελθούσιν δύο ἔτων ἔλθον εἰς διάστασιν πρὸς τὸν διευθυντὴν ἀπεχώρησε, καὶ ἐγκαταλίπων τὴν Ῥισμόνδην περιῆλθε διαφόρους πόλεις τῆς Ἀμερικῆς γράφων διηγήματα πλήρη μαγείας καὶ ἄρθρα ἐμψυχάσματα. Δημοσιεύσας ἐν Νέα Ἰόρκῃ τὸ κοσμογονικὸν ποίημά Eureka, τὸ μεγάλας συζητήσεως ἐγείραν, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν εἰς Ῥισμόνδην ἔνθα ἐνθουσιασθεὶς ἐκ τῆς λαμπρᾶς ὑποδοχῆς ἧς ἔτυχεν, ἀπεφάσισεν ἐκεῖ νὰ διανύσῃ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ βίου του· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἀπελθὼν διὰ Νέα Ἰόρκην χάριν ὑποθέσεων, ἐξῆσθη μόνος καὶ προσβαλλόμενος ὑπὸ ῥιγῶν, ἐτελεύτησε θεινῶς ἐν Βαλτιμόρη. Ὅτε ἐφθασεν εἰς τὴν πόλιν ταύτην εἰσῆλθεν εἰς τι οἰκονομικὸν ὅπως λάβῃ ἀναψυκτικὴν τῆς ἀλλ' ἐκεῖ ἀπαντήσας παλαιὸς γνωστὸς παρέμεινε, καὶ μετεκομίσθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον ἔνθα ἀπέθανεν, προσβληθεὶς ὑπὸ τῆς τρομώδους καταφροσύνης τῶν μεθύσων, ἄγων τὸ 37 τῆς ἡλικίας του ἔτος.

Ἐξαιρετικὸς λεπτότητος νοημάτων καὶ καλαισθησίας καὶ σφοδρὸς ἔρωσ πρὸς τὸ Καλόν, ἐπιτηδειότης περὶ τὸ ἐκπλήττειν τὴν φαντασίαν καὶ θέλειν τὸ πνεῦμα ζῆναι βιαιότητος, χαρακτηρισμοὶ τὰ ἔργα τοῦ Πόε.

Οὐδεὶς διηγήθη μετὰ πλείονος λαμπρότητος τὰ παράδοξα τοῦ βίου καὶ τῆς φύσεως, ἧ ἐνεβόθουν, ὡς αὐτός, ἐν τοῖς ἀδιερευνητοῖς ἀδύτοις τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Ὁ Πόε ἦτο παράδοξος, θελκτικὸς, καὶ τέρων, ὡς τὰ ἔργα του, ἀνεξήγητον τύπον μελαγχολίας· ἀνὴρ πρᾶγματι μονήρης καὶ κατὰ βάθος δυστυχῆς ἀπαύστως κατατρεγόμενος ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης καὶ

ἀπασχολῶν σφοδρῶς καὶ παρατεταμένως τὴν διάνοιάν του δὲν εἶνε ποσῶς παράδοξον ἂν ἐξήτει πολλάκις τὴν λήθη ἐν τῷ οἰνοπνεύματι, τὸ ὁποῖον ἐπέσπερ τὸ θλιβερόν του τέλος. — Τὰ διηγήματά του δὲν εἶνε ποσῶς ἐρωτικά· ὁ ἔρωσ ἐν αὐτοῖς παρίσταται ὡς τι μεγαλοπρεπὲς καὶ οὐράνιον, περιβαλλόμενον πάντοτε ὑπὸ ἀνάττου μελαγχολίας· διὰ τὰς διὰ τῶν αἰσθήσεων ἤδονας οὐδένα οὐδαμῶς τῶν ἔργων του ποιεῖται λόγον· αἱ γυναῖκες τῶν διηγημάτων του εἶνε εἰωνεὶ αἰθέριοι, λάμπουσι ἐν μέσῳ ἀτμοῦ ὑπερφουῶς· φωτίζονται καὶ αἰσθητικαί, ὀμιλοῦσι διὰ τόνου ὁμοίου πρὸς μουσικὴν, καὶ θνήσκουσιν ἐξ ἀλλοκώτων νόσων.

Ὁ Πόε ἔγραψε μέγαν ἀριθμὸν παραδόξων καὶ πρωτοφανῶν διηγημάτων καὶ ἄρθρων φιλοσοφικῶν καὶ κριτικῶν, ἐποίησε τὸ φιλοσοφικὸν ποίημα Eureka, καὶ τὸ μυθιστόρημα La Relation d'Arthur Gordon Pym, ὡς καὶ τὸ ἀκόλουθον φανταστικὸν διήγημα.

Ἐαυτὸν, δι' ἑαυτοῦ, μετ' ἑαυτοῦ,
ὁμογενῆ, αἰώνιον. Πλάτων.

Βαθεῖα ἀλλὰ παραδοξοτάτη ἦτο ἡ ἀφοσίωσις τὴν ὁποῖαν ἔτρεφον πρὸς τὴν φίλην μου Μορέλλαν. Ὅτε πρὸ ἐτῶν ἔτυχε νὰ τὴν γνωρίσω, ἡ ψυχὴ μου, ἀπὸ τῆς πρώτης συναντήσεως, συνέλαβε δι' αὐτὴν πάθος ὅλως ἄγνωστον ἕως τότε εἰς αὐτὴν· ἀλλὰ τὸ πάθος τοῦτο πᾶν ἄλλο ἦτο ἢ ἔρωσ, καὶ ἡ ὁσημέρην αὐξάνουσα πεποιθησίς μου, ὅτι οὐδέποτε ἤθελον δυνηθῆ νὰ ὀρίσω τὸν παραδόξον αὐτοῦ χαρακτήρα ἢ νὰ κανονίσω τὴν πλάνητα αὐτοῦ ἔντασιν, ὑπῆρξε σκληρὰ βίασχος διὰ τὸ πνευμά μου. Ἡ εἰμαρμένη ἐν ταῦτοις μᾶς συνέδεσε διὰ γάμου. Οὐδέποτε τῆ ὀμίλησα περὶ πάθους, οὐδ' ἐσκέφθην ποτὲ περὶ ἔρωτος. Ἐνίοτε ἔφρουγεν αὐτὴ τὴν κοινωνίαν, καὶ ἀφοσιωμένη εἰς ἐμὲ μόνον με καθίστα εὐδαίμονα. Ἡ ἐκπληξίς παρέχει ἐνίοτε τὴν εὐδαμονίαν· καὶ τὸ ρεμβάζειν δὲν παρέχει ἐπίσης αὐτὴν;

Ἡ Μορέλλα κατεῖχε βθεῖας γνώσεις καὶ προτερήματα οὐχὶ ἐκ τῶν συνήθων, ὡς ἐλπίζω νὰ τὸ καταδείξω, ἡ δὲ ἰσχὺς τοῦ πνευμάτός της ἦτο γιγάντειος, καταστήσασά με ἐν πλείστασι περιστάσεσιν ὑποδεέστερόν της· ὡς ἐκ τῶν σπουδῶν της, τὰς ὁποίας εἶχε κάμει ἐν Πρεσβούργῳ, ἐξήλπου πρὸ ἐμοῦ μέγαν ἀριθμὸν ἐκ τῶν μυστικῶν ἐκείνων συγγραμμάτων ἅτινα κοινῶς θεωροῦνται τὸ ἐκχύλισμα τῆς πρώτης γερμανικῆς φιλολογίας, καὶ τὰ ὁποῖα ἀπετέλουν, ἀγνωῶ διὰ τίνας λόγους, τὴν σταθερὰν καὶ προσφιλεῖ αὐτῆς μελέτην· ἂν δὲ εἰς τὴν μελέτην ταύτην ἐπεδόθη καὶ ἐγὼ μετὰ καιρῶν, τοῦτο ἦν ἀποδοθῆ εἰς τὴν ἀπλὴν ἀλλὰ λίαν ἀποτελεσματικὴν ἐπιρροὴν τῆς ἔξωσ καὶ τοῦ παραδείγματος.

Ἡ θέλησίς μου ἔμως δὲν ἐπενήργει ποσῶς εἰς τοῦτο. Αἱ πεποθήσεις μου, ἐν αἷς δὲν ἀνεγνώριζον πλέον ἐμαυτὸν, δὲν ἐβασίζοντο ποσῶς ἐπὶ τοῦ ἰδανικοῦ, αἱ δὲ μελέται, αἱ πράξεις καὶ αἱ σκέψεις μου οὐδεμίαν χροιάν μυστικισμοῦ εἶχον· ὅθεν ἀριεμνη τυφλῶς εἰς τὴν σύζυγόν μου, καὶ ἀτάραχος τὴν καρδίαν εἰσέδυν εἰς τὸν λαβύρινθον τῶν μελετῶν της. Καὶ ὅτε, βυθιζόμενος ἐπὶ ἐπαράτων σελίδων, ἠσθάνομην κακὸν τι πνεῦμα γεννώμενον ἐν ἐμοί, ἐπέθετον ἡ Μορέλλα τὴν ψυχρὰν χεῖρά της ἐπὶ τῆς ἰδικῆς μου, καὶ συνέλεγον ἐπὶ τῆς τέφρας ἐκλιπούσης φιλοσοφικῆς σπουδαίου καὶ παραδόξου λόγου, οἵτινες ὡς ἐκ τῆς ἀλλοκότου ἐνοίας των, προσκολλῶντο εἰς τὴν μνήμην μου. Καὶ τότε ἐξηπλούμην ἐπὶ τινος ὄρας βρεμῶδης πρὸ αὐτῆν καὶ ἡ μουσικὴ τῆς φωνῆς της με ἔφερεν εἰς ἐκστάσεις, μέχρις οὐ ἐπὶ τέλους ἡ μελωδία αὐτῆ ἐταράσσεται ὑπὸ τοῦ τρόμου, ὅτε νέφος περιέβαλλε τὴν ψυχὴν μου καὶ καθιστάμην ὠρὸς, φρικτῶν ἐνδομύχως διὰ τὴν κατχθόνιον ἐκείνην φωνήν. Οὐ ὡ δὲ ἡ χαρὰ ἐξέπνευσεν ἀφ᾽ ἑνὸς ἐν τῷ τρόμῳ καὶ τὸ ἰδεῶδες τοῦ ὠραίου καθίστατο ἰδεῶδες τῆς φρίκης, ὡς τὴν κοιλάδα τοῦ Ἰννὸμ ἀντικατέστησεν ἡ Γέεννα.

Περιττὸν εἶνε νὰ ἐκθέσω μετ' ἀκριβείας τὸν χαρακτῆρα τῶν ἐκ τῶν συγγραφεῶν τούτων πηχζόντων προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἐπὶ μακρὸν ἀπετέλουν τὸ μόνον ἀντικείμενον τῶν μετ' ἐμοῦ συνδιαλέξεων τῆς Μορέλλας, διότι οἱ ἐνδικαίως περὶ τὴν σπουδὴν τῆς θεολογικῆς ἠθικῆς εὐκόλως θέλουσιν ὑποθέσει ταῦτα, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὀλίγα ἠθέλον ἀντικληθῆ. Ὁ παράδοξος πανθεῖσμός τοῦ Φίχτε, ἡ τροποποιηθεῖσα Παλιγγενεσία τῶν Πυθαγορείων καὶ ἰδίως τὸ περὶ ταυτότητος δόγμα, ὡς παρέστησε τοῦτο ὁ Σχέλλινγκ, ἦσαν ἐν γένει τὰ κέντρα περὶ τὰ ὁποῖα ἐστρέφοντο αἱ συζητήσεις αἰτινες τὸσον ἔθελλον τὴν ἐπινοητικὴν Μορέλλαν. Ἡ ταυτότης αὐτῆ, καλουμένη ὑποκειμενικὴ κατὰ Λόκκιον, συνίσταται εἰς τὸ ἀναλλοίωτον τοῦ λογικοῦ ὄντος. Ἐνῶ ἐξ οὐδενὸς πράγματος δυνάμεθα νὰ κατανοήσωμεν οὐσίαν σκεπτομένην, πεποικισμένην διὰ τοῦ λογικοῦ, καὶ ἐνῶ ὑπάρχει συνειδησις συνοδεύουσα πάντοτε τὴν σκέψιν, αὐτὴ ἡ συνειδησις μᾶς καθιστᾷ ὅ,τι ἀποκαλοῦμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, διακρίνουσα οὕτω τὸ ἡμέτερον ἔτομον τῶν λοιπῶν λογικῶν ὄντων καὶ παρέχουσα τὴν ὑποκειμενικὴν ἡμῶν ταυτότητα. Ἀλλ' ἡ ἀρχὴ τῆς ἀτομικότητος, τὸ ζήτημα ἐὰν ἡ ταυτότης αὐτῆ ἀπωλέσθῃ μετὰ θάνατον διὰ παντὸς ἢ ὄχι, ἦτο τὸ μόνον πρόβλημα τὸ ὁποῖον κυρίως με ἀπησχόλει, καὶ τοῦτο ἀφ' ἐνὸς ὡς ἐκ τῆς τερραχῆς τῆς συγχήσεως τὴν ὁποῖαν μοὶ ἐπέφερον τὰ πορίσματά του, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὡς ἐκ τοῦ παραδόξου καὶ συγκεκινημένου τρόπου διὰ τοῦ ὁποῖου ὠμίλει ἡ Μορέλλα περὶ τούτου.

Ἐπῆλθε τέλος καιρὸς καθ' ὃν ἡ μυστηριώδης φύσις τῆς γυναικὸς μου με ἐστενοχώρει ὡς τις γοητεία. Δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ ὑποφέρω τὴν ἐπαρῆν τῶν ὠρῶν της δακτύλων, οὔτε τὸν βελθὺν ἦχον τῆς μελωδικῆς φωνῆς της, ἢ τὴν λάμψιν τῶν μελαγχολικῶν της ὀφθαλμῶν, ἐκεῖνὴ δὲ ἐγνώριζε τοῦτο ἀλλὰ δὲν με ἐμέμπετο ποσῶς· ἐφάνετο ἔχουσα συνειδησιν τῆς ἀδυναμίας ἢ μᾶλλον τῆς μανίας μου, καὶ γελῶσα ἀπεκάλει τοῦτο εἰμαρμένην· ἐπίτης ἐφάνετο μαντεύσασα εἰς ἐμὲ αἰτίαν τῆς βαθμηδὸν ἀλλοιώσεως τῆς φιλίας μου, ἀλλὰ δὲν μοὶ ἐξήγει ποσῶς

αὐτὴν, οὐδὲ μοὶ ἔκκινεν ὑπαινιγμὸν τινὰ περὶ τῆς φύσεώς της. Ὡς γυνὴ ἡ Μορέλλα ὀσημέρκι ἐφθινε, μετὰ τινὰ δὲ χρόνον ἀνεξάλειπτος ἐρυθρὰ κηλὶς ἐχαράχθη ἐπὶ τῆς παρειᾶς της καὶ ἐξογκώθησαν αἱ κυκαὶ φλέβες τοῦ ὠροῦ της μετώπου. Τότε ἠὲσπλαγχνιζόμεν ἐνόησα αὐτὴν· ἀλλ' ὅτε μετὰ τινὰς στιγμὰς συνήτησεν τὴν λάμψιν τῶν μεστῶν σκέψεως ὀφθαλμῶν της, ἡ ψυχὴ μου τότε διετίθετο κακῶς καὶ ἐσκοτιδινία ὡς ὁ ἐκτείνων τὸ βλέμμα ἐπὶ πνεθίμου καὶ ἀνεξερευνητοῦ ἀβύσσου.

Κατῆντησα νὰ περιμένω μετὰ σφοδρᾶς ἀνυπομονητικῆς τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου τῆς Μορέλλας· τέλος ἠσθένησεν αὐτὴ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ἑβδομάδας καὶ μῆνας πληκτικῶς, τὰ δὲ τεταραχμῆνα νεῦρα μου ἐπικνέφερον τὴν νίκην εἰς τὸ λογικόν μου, καὶ κατέστην μακινώδης δι' ὅλας αὐτὰς τὰς ἀργοπορίας, καὶ κατηρώμην τὰς ἡμέρας καὶ τὰς ὄρας καὶ τὰ λεπτὰ, ἕτινα ἐφάνιντο ἀκαταπαύστως ἐκτεινόμενα, ἐφ' ὅσον ἐφθινεν ἡ εὐγενὴς ὑπαρξίς της.

Ἡρεμὸν τινὰ ἐσπέραν τοῦ φθινοπώρου ἡ Μορέλλα με ἐκάλεισε πρὸς τὸ προσκεφάλαιόν της. Πέπλος ὀμίχλης ἐκάλυπτε τὴν γῆν καὶ ἀνκθρακμὸς ἐπεκράτει ἐπὶ τῆς θαλάσσης· τὰ χρώματα τοῦ Ὀκτωβρίου ἐν τῷ φυλλώματι τοῦ ὁάσου ἐφάνιντο πλήρη λαμπρότητος, ὡς ἂν οὐράνιον τόξον εἶχε πέσει ἐκ τοῦ στερεώματος.

— Ἴδου ἡ ἡμέρα τῶν ἡμερῶν, εἶπεν, ὅτε ἐπλησίασα, ἡ ὠραιότερα τῶν ἡμερῶν τῆς ζωῆς ἡ τοῦ θανάτου· ὠραία διὰ τὰς κόρας τῆς γῆς καὶ τῆς ζωῆς, ὦ! ἔτι ὠραιότερα διὰ τὰς κόρας τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ θανάτου.

Τὴν ἠσπάζομαι εἰς τὸ μέτωπον, αὐτὴ δὲ ἐξηκολούθησεν.

— Ἀποθνήσκω, ἀλλὰ θέλω ἐπιζῆσει.

— Μορέλλα!

— Οὐδέποτε με ἠγάπησες ἐπὶ γῆς· ἀλλ' ὅ,τι ἀπετροπιάζετο ἐν τῇ ζωῇ θέλεις λατρεύσει ἐν τῷ θανάτῳ.

— Μορέλλα!

— Ἀποθνήσκω, ἀλλ' ἔχω ἐνέχυρον τῆς ἀφοσιώσεώς σου, ἄ! πόσον ἀσημάντου ἀφοσιώσεως, τὴν ὁποῖαν ἔτρεφες δι' ἐμὲ, τὴν Μορέλλαν. Ὅταν τὸ πνεῦμά μου ἀπέβη, θέλει ἐπιζῆσει τὸ τέκνον μου δι' ἐμὲ, τὴν Μορέλλαν. Αἱ ἡμέραι σου θέλουσι διακρῦσαι· πλήρεις μελαγχολίας, τῆς μελαγχολίας ἣτις εἶνε διακρῦστερα πάσης ἄλλης· ἐντυπώσεως, ὡς ἡ κυπάρισσος τὸ μακροβιώτερον τῶν δένδρων· αἱ ἡμέραι της εὐτυχίας σου ἔχουσι παρέλθει, καὶ ἡ χαρὰ δὲν δρέπεται δις ἐν τῷ βίῳ ὡς τὰ ῥόδα τῆς Παιίστου κατ' ἔτος, οὐδὲ θὰ ψάλλῃ πλέον τὸ ἔσμα τοῦ ποιητοῦ της Τέω, ἡ μύρτος καὶ ἡ ἄμπελος· θὰ σοὶ εἶναι ἄγνωστα, καὶ θέλεις φέροι πάντοτε μετὰ τοῦ ἐπὶ γῆς τὸ σάβανόν σου, ὡς ὁ μουσουλμάνος τῆς Μέκκας.

— Μορέλλα! ἀνέκραξα, Μορέλλα! πῶς τὸ γνωρίζεις.

Αὐτὴ ὅμως ἔστρεψε τὸ πρόσωπον ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου· ἐλαφρὸν ῥίγος διέτρεξε τὰ μέλη της καὶ δὲν ἤκουσα πλέον τὴν φωνὴν της· ἀπέθανεν.

Ἐν τούτοις, ὡς τὸ εἶχε προεῖπει, τὸ τέκνον τὸ ὁποῖον θνήσκουσα ἐγέννησε καὶ τὸ ὁποῖον ἤρτισεν ν' ἀνακνήθῃ ἀφ' ἧς ἡ μήτηρ ἐξέλιπε, τὸ τέκνον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἦτο κόρη, ἐπέζησε, καὶ ἠῤῥενε παραδόξως

κατὰ τὸ σῶμα καὶ τὴν εὐφυΐαν, καταστὰν τὸ τέλειον ἀπεικόνισμα τῆς ἐκλιπούσης· ἡ δὲ στοργὴ τὴν ὁποῖαν εἶχον συλλαβεῖ πρὸς αὐτὸ ἦτο τόσον διάπυρος ὥστε δι' οὐδὲν ἄλλο πλάσμα τῆς γῆς ἐνόμιζον· οἱ ἠθέλον αἰσθανθῆ τοσαύτην.

Μετ' οὐ πολὺ ὅμως ἡ ἀγνή αὐτὴ ἀφοσιώσις ἐνεφελώθη, καὶ ἡ μελαγχολία, ἡ φρίκη καὶ ἡ ἀγωνία ὡς νέφη διεδέχοντο ἀλλήλας. Ἡ κόρη ἠῤῥενετο, ὡς εἶπον, παραδόξως τὸ τε σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα, καὶ τοῦ σώματός της ἡ ταχεῖς ἀνάπτυξις ἦτο ὄντως παράδοξος· πόσον ὅμως φοβεραὶ σκέψεις συνασφρεύοντο ἐν ἐμοί καὶ με συνετάρακσαν ὅτε, ἐπαγρυπνῶν τὴν δικαιοδικὴν τῆς κόρης πρόσοδον, ἀνεκάλυπτον καθ' ἐκάστην ἐν αὐτῇ τὴν ἐφηβὸν ἰσχύν καὶ τὰς δυνάμεις τῆς γυναικὸς· ὅταν αἱ συμουλαι ἐξήρχοντο ἐκ τῶν παιδικῶν της χειλέων, καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἔβλεπον ἀναπηδῶντα ἐκ τῶν μεγάλων καὶ ἐμβριθῶν ἐκείνων ὀφθαλμῶν τὴν σοφίαν καὶ τὰ πᾶθη τῆς ὀριμότητος· Ἀπὸ πάντων ταῦτα προσέβαλον τὰς ἐκπλήκτους αἰσθήσεις μου καὶ ἡ ψυχὴ μου δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ τὰ ἀποκρύψῃ· οὔτε αἱ φρικτωσαὶ δυνάμεις μου ν' ἀποσοδήτωσι τὴν βεβαιότητα ταύτην, ὑπόνοιαι φοβεραὶ καὶ ταραχῶδεις εἰσέδυσαν, ὡς ἦτο ἐπόμενον εἰς τὸ πνεῦμά μου, καὶ ἀνεπόλουν μετὰ φρίκης τοὺς παραδόξους μύθους καὶ τὰς βαθεῖας θεωρίας τῆς ἀποθανούσης Μορέλλας. Ἀπέσπασα ἀπὸ τῆς κοινωνίας τὸ πλάσμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἡ εἰμαρμένη μοὶ ἐπέβαλλε νὰ λατρεύω, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐπηγρύπνει μετὰ θανάσιμου ἀγωνίας ἐπὶ πᾶν ὅ,τι ἀπέβλεπε τὸ προσφιλές τοῦτο ὄν.

Καὶ ἐνῶ διέεργον τὰ ἔτη, ἐφ' ὅσον ἐθεώρουν τὴν ἱεράν, τὴν γλυκεῖαν καὶ εὐχλωττον αὐτῆς μορφὴν, καὶ τὰ αὐξάνόμενα μέλη της, τόσον καθ' ἐκάστην ἀπεκάλυπτον νέα σημεῖα ὁμοιότητος τοῦ τέκνου πρὸς τὴν μητέρα, τὴν μελαγχολικὴν καὶ ἀποθανοῦσαν· ἀπὸ στιγμῆς δὲ εἰς στιγμὴν ἡ ὁμοιότης αὐτῆ ἐπετίθειτο καθισταμένη ὀσημέρα τελειότερα, πλέον ὠρισμένη καὶ πλέον ἐπιφοβὸς καὶ φρικτωδὴς ἐν τῇ θέξει της. Ἡ ὁμοιότης τοῦ μειδιάματος αὐτῆς πρὸς τὸ μειδίωμα τῆς μητρὸς ἦτο ταύτοτι, προξενουσά μοι φρίκην· οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ της, ὅμοιοι πρὸς τοὺς τῆς Μορέλλας, εἰσέδυν ἐπίσης συχνότατα εἰς τὰ βᾶθη τῆς ψυχῆς μου μετὰ τῆς ἀλλοκότου καὶ σφοδρᾶς ἐκείνης δυνάμεως μετ' ἧς καὶ οἱ τῆς Μορέλλας. Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ εὐρὺ μέτωπόν της, καὶ τοὺς βοστρύχους τῆς ἀπαλῆς της κόμης, καὶ ἐπὶ τῶν ὠρῶν της δακτύλων τοὺς ὁποῖους ἐβύθιζεν ἐν αὐτῇ ἐκ συνθησίας, καὶ εἰς τὸν σφοδρὸν καὶ ἐναρμόνιον τόνον τῆς φωνῆς της, καὶ πρὸ πάντων, ὦ! πρὸ πάντων τούτων εἰς τὰς λέξεις καὶ τὰς ἐκφράσεις τῆς ἀποθανούσης, αἰτινες ἐξήρχοντο ἐκ τῶν χειλέων τῆς προσφιλοῦς μοι ζωῆς, εὕρισκον τροφήν διὰ σκέψιν φοβεράν ἣτις με κατέτρωγε, διὰ σκώληκα ὅστις δὲν ἠθέλε νὰ με ἐγκαταλίπῃ.

Δέκα ἔτη εἶχον παρέλθει χωρὶς νὰ δώσω κανὲν ὄνομα εἰς τὴν κόρην μου. Τέκνον μου καὶ ἀγάπη μου ἦσαν αἱ συνήθεις προσφωνήσεις τὰς ὁποῖας μοὶ ὑπηγόρευεν ἡ πατρικὴ στοργή, ὁ δὲ αὐστηρὸς περιορισμὸς ὑπὸ τὸν ὁποῖον διετέλει με ἐκάλυε τοῦ νὰ τῇ ὀμιλῶ πλείοτερον. Τὸ ὄνομα τῆς Μορέλλας εἶχε συναποθάνει μετ' αὐτῆς, διότι οὐδέποτε εἶχον ὀμιλήσει τι περὶ αὐτῆς εἰς τὴν θυγατέρα της, μὴ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ πράξω τοῦτο. Ἡ κόρη αὐτῆ οὐδεμίαν τῇ

ὄντι ἐντύπωσιν τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, ἐκτὸς ἐκείνων ὅσας ἐπορίσθη ἐν τοῖς στενοῖς ὀρίοις τῆς διαμονῆς της, εἶλετο κατὰ το βραχὺ διάστημα τῆς ὑπάρξεώς της.

Τέλος, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἐκνευρισμοῦ καὶ τῆς ταραχῆς διατελῶν, ἐσκέφθη τὴν τέλειον τοῦ βαπτίσματος ὡς τὴν μόνην εὐτυχῆ ἀπελευθέρωσιν μου ἀπὸ τῶν φόβων. Καὶ παρὰ τὴν κολυμβήθραν ἐταλαντευόμεν περὶ τὴν ἐκλογὴν ὀνόματος, πλῆθος δὲ ἐπιθέτων σοφίης καὶ καλλονῆς, ἀρχαίων καὶ νέων, τῆς πατρίδος μου καὶ ξένων χωρῶν συναστίζοντο περὶ τὰ χεῖλη μου, ὡς καὶ ἀπειρα θελητικὰ ἐπιθέτα εὐγενείας, εὐδαιμονίας καὶ ἀγαθότητος.

Ἀλλὰ ποῖος ἐνέβαλε τότε εἰς τὴν μνήμην μου τὴν θεταμμένην; Ποῖος δαίμων με παρώτρυνε νὰ προσφέρω λέξιν τῆς ὁποίας μόνῃ ἡ ἀνάμνησις ἔκαμνε τὸ αἶμά μου νὰ καταρρέῃ κατὰ χεῖμαρρους ἀπὸ τῶν κροτάφων εἰς τὴν καρδίαν; Ποῖον κακὸν πνεῦμα ἐλάλησεν ἐκ τοῦ βάθους τῶν ἀδύτων τῆς ψυχῆς μου, ὅτε ὑπὸ τοῦ σκοτεινοῦ ἐκείνου θόλου καὶ ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτὸς ἐψιθύρισα εἰς τὸ οὖς τοῦ ἱερέως τὰς συλλαβὰς: *Morélla*. Ποῖον δὲ τότε πνεῦμα πλέον ἢ δαίμων, συνετάραξε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ τέκνου καὶ περιέβαλεν αὐτὰ διὰ τῶν χρωμάτων τοῦ θανάτου ὅτε, ἀνασκιρτήσεν ἐπὶ τῇ λέξει τὴν ὁποῖαν τόσον ἀσθενῶς εἶχον προφέρει, καὶ προσπεσὸν ἐπὶ τῶν μαύρων πλακῶν τοῦ οἰκογενειακοῦ μας ὑπογείου, ἀπῆντησεν: *Μὲν ἐγὼ!*

Αἱ λέξεις αὗται καθαρὰι, με ψυχρότητα καὶ ἡρεμίαν προφεροῦνται, ἐπληξάν τὸ οὖς μου, καὶ ἔκτοτε, ὡς μόλυβδος ἀναλελυμένος, συνεστρέφοντο συρίζουσαι ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ μου. Οὐδέποτε ὁ χρόνος θέλει ἐξελίψει τὴν ἀνάμνησιν ἐκείνης τῆς στιγμῆς: "Α! τὰ ἄνθη καὶ ἡ ἄμπελος δὲν μοὶ ἦσαν ἄγνωστα, ἀλλὰ τὸ ἀκόνιτον καὶ ἡ κυπάρισσος με ἐσκίαζον νυχθημερόν. Καὶ ἀπόλεσα πᾶσαν συνειδησιν τοῦ χρόνου καὶ τῶν τόπων, καὶ οἱ ἀστέρες τῆς εἰμαρμένης μου ἐξηφανίσθησαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἡ δὲ γῆ κατέστη ἔκτοτε ζοφερὰ δι' ἐμὲ, ἐνῶ πᾶσαι αἱ ἐπίγειαι μορφαὶ διήρχοντο πρὸ ἐμοῦ ὡς σκιαὶ ἰπτάμεναι καὶ δὲν διεκρινον ἐν αὐταῖς εἰμὴ τὴν Μορέλλαν! Οἱ ἄνεμοι τοῦ στερεώματος ἔνα μόνον ἦχον ἐγόγγυζον εἰς τὰ ὠτά μου, καὶ ὁ κράτος τῆς θαλάσσης ἐψιθύριζεν ἀπαύστως: Μορέλλα! Ἀλλ' ἀπέθανε καὶ αὐτὴ καὶ διὰ τῶν ἰδίων μου χειρῶν τὴν μετέφερα εἰς τὸν τάφον, ἐγέλασα δὲ πικρὸν καὶ παρατεταμένον γέλωτα ὅταν, ἐν τῷ τάφῳ ἔνθα ἐναπέθεσα τὴν δευτέραν, δὲν εὕρον πλέον ἔχον· τι τῆς πρώτης Μορέλλας.

K. I. II.

Ἄπαντες οἱ συγγραφεῖς εὕρισκονται εἰς ἐν σημεῖον ὑπεροψίας, διότι ὁ καθείς θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀνώτερον τῶν ἄλλων.

— Τὸ ἀνθρώπινον ὄμμα, τὸ βλέπον τὰ πολὺ μακρὰν, ἀδυνατεῖ νὰ ἴδῃ πολλάκις τὰ πολὺ πλησίον.

— Ἡ νῦν ζωὴ εἶναι τὸ προκαταρκτικὸν σχολεῖον τῆς μελλούσης.

ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

Τὸ ἄσμα, ἡ μουσικὴ καὶ ὁ χορὸς εἶναι τὸ στοιχεῖον τοῦ Ἀφρικανοῦ, ὅστις γενικῶς εἶναι εὐθύμος καὶ φιλήθοнос. Μὲς τὰς πλείους τῶν μεσημβρινῶν χωρῶν, αἱ διασκευασθεῖς αὐταὶ τελοῦνται τὴν νύκτα. Ἀνάπτουσι πυρὰς, προετοιμάζουσι τὸ βούμιον, τὸν λύθον, τὴν κολοκύνθην καὶ τὸ ὑδρόμελι, καὶ τελοῦσι σπονδάς. Τὰ κρόταλα, τὰ συρίγγια, αἱ κιθάραι, οἱ αὐλοὶ καὶ πάντα τὰ λοιπὰ ὄργανα ἀνηχοῦσιν. Οἱ χορευταὶ προσέρχονται ἐορτάσιμα ἐνδεδυμένοι. Συχνότατα δὲ φέροντες διαφόρους ἐπὶ τοῦ προσώπου ζωγραφίας καὶ ἀλλοκότως κεκοσμημένοι· οἱ ἄνδρες μόνον ἐκτελοῦσι τοὺς κυνηγετικούς καὶ πολεμικοὺς χορούς· ἀμφοτέρωθεν δὲ τὰ φύλλα λαμβάνουσι μέρος εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους χορούς, γορῶντες ἀνὰ δύο, ἀνὰ σωρούς, ἢ ἀνὰ στούβους. Βεβαίως δὲν ἀναμένει νὰ ἴδῃ τις αὐτοὺς χορεύοντας στρόβιλον, ἀντόρχησιν, ἔγκυκλον, μαζούρικαν, ταρκντέλλαν κτλ.

Οἱ ἀφρικανικοὶ χοροὶ εἶπιν ἐν γένει μονότονοι· παρατηρεῖται ἰδίως ἐρωτικὸς μιμικὸς χορὸς ἀνάλογος πρὸς τὸ κανκάν, πρὸς τὸ ζαμπακουέκα τῶν ἀποικογενῶν κλπ ἐκτελούμενος ὅμως ἄνευ χάριτος καὶ μᾶλλον ἀπέμωως. Συχνάκις ἀπομιμοῦνται τὰς κινήσεις τῶν θηρίων· συχνότατα δὲ ἀρκοῦνται κάμνοντες ἀκόμψους κύκλους καὶ ἀκανόνιστα πηδήματα· οἱ χορευταὶ πηδῶσι καὶ κτυπῶσι διὰ τοῦ ποδὸς τὸ ἔδαφος. Ὁ χορὸς εἶναι τέλειος ὅτε τὸ ἄσμα, ἡ μουσικὴ, ἡ ὑπόκρουσις καὶ ὁ ποδόκτυπος ἐκτελοῦνται μετὰ τινος ῥυθμοῦ· λέγεται μάλιστα ὅτι τὸ ὄνομα τῶν Ὀπτεντότων προέρχεται ἐκ τῶν ῥυθμικῶν ποδοκτυπημάτων.

Ὁ Ἀφρικανὸς εἴτε Φελλάγος, εἴτε Βεδζάς, εἴτε Λόνδας, εἴτε Ὀπτεντότος, δύναται νὰ διέλθῃ διασκεδάζων ὀλοκλήρους νύκτας χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἐλαχίστην κόπωσιν. Ἐφ' ὅσον χορεύει, τραγωδεῖ καὶ πίνει, ἐπὶ τοσοῦτον παροξύνεται. Δυστυχῶς, ἐν τῇ μέθῃ τῆς ἡδονῆς διακράττει συχνότατα βαιοπραγίας, δι' ἃς βραδύτερον μετανοεῖ.

Ἐκτὸς τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ χοροῦ, οἱ Ἀφρικανοὶ ἀγαπῶσι τὰς πομπῶδεις τελετὰς καὶ τὰς εὐωχίας. Οἱ μουσουλμανικοὶ λαοὶ τελοῦσι πομπῶδεις τὰς διατεταγμένας τελετὰς, ἰδίως δὲ τὴν ἐορτὴν τοῦ Βαζιρκίου.

Ἐν Αἰγύπτῳ· διετήρησαν τὰς ἐορτὰς τῶν ἀρχαίων Φαραῶν, τὴν τῆς πλημμύρας τοῦ Νείλου καὶ τῆς δεκτρήσεως τῶν προχωμάτων, οὐχὶ ὅμως μεθ' ὅσης ἐτελοῦντο λαμπρότητος· ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεχμέτ-Ἀλή. Ἐν Κεῖρω, ἰδιαιτέρως πανηγυρίζουσι τὰς ἐορτὰς τῆς ἀναχωρήσεως καὶ τῆς ἀρίξεως τῶν καρδαμίνων τῆς Μέκας, τὴν ἐορτὴν τῆς παρουσιάσεως τῆς ἱερᾶς κμηλῆς ἐπὶ τῆς βάρχεις τῆς ὁποίας ἐρεϊδόμενον τὸ πομπῶδες κουδούκλιον μεταφέρεται εἰς Μέκκαν. Προσθετέα ὡσαύτως αἱ ἀγοραὶ κτλ.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀβυσαίνος χριστιανὸς, δὲν ὑστερεῖ ὡς πρὸς τὰς ἐορτὰς. Ἔχει πολλὰς τοικύτας θρησκευτικὰς, ὡς τὴν Τομεκέτα-Κρίστον, τὴν βάπτισιν τοῦ Ἰησοῦ· Βαλά-ἄρμα, τὴν Ὑπαπαντήν· Βαλά Βεκάπ, τελομένην μετὰ τοῦ Πάσχα καὶ τῆς Πεντηκοστῆς κτλ. κτλ. Ὁσαύτως ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῇ πανηγυρίζουσι τὰς ἡμέρας τῶν στέψεων καὶ τῶν νικῶν. Οἱ

ἱερεῖς ἐκτελοῦσι διαφόρους χορούς, τινὲς τῶν ὁποίων, ἀναμιμνήσκουσι τὰ ἱερά, τὴν εὐσεβῆ ὄρησιν τῶν χορευόντων δερβιτῶν.

Ἐν τῇ Νιγηρικῇ Ἀφρικῇ, αἱ ἐορταὶ ἀναμιμνήσκουσι θρησκευτικὰς ἰδέας. Οὕτως, ἐορτάζουσι τὴν νέαν σελήνην, τὰ εἰδῶλα κτλ. Ἐορτάζουσι ὡσαύτως τὴν πρώτην τοῦ ἔτους, τὴν ἐπέτειον τῶν γεννήσεων, τοὺς νεκρούς, τὰς νίκας, ἰδίως ὅμως τὸν θερισμόν. Εἰς πλείους μέρη τῆς Ἀφρικανικῆς ἡπείρου, ἡ ὀρίμκσις τῆς κυρίας τροφῆς, τοῦ *κόρυμφου*, ἐορτάζεται λαμπρότατα. Παρὰ τοῖς Ἀσσαντιῇ ἐορτάζουσι ζωηρότατα τὴν συγκομιδὴν τῆς *ρίζης τοῦ ἰγνάμου* (Dioscorea) Δυστυχῶς ὅμως ἐν τῇ δυτικῇ Ἀφρικῇ χέουσι τὸ κίμα τῶν σαλάδων. Ἡ μουσικὴ, τὸ ἄσμα, αἱ φωνασκίαι, ὁ χορὸς, τὰ συμπόσια, κτλ. ἀποτελοῦσι τὸ κύριον μέρος ὅλων τῶν ἐορτῶν. Κατὰ τὰς ἐορτὰς αὐτάς, ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς ἐρωτευμένους πᾶσα ἐρωτικὴ παρεκτροπὴ.

Καὶ ἐν αὐτῇ ἀκόμη τῇ ὀρίμκῃ ἡλικίᾳ ὁ Ἀφρικανὸς ἔχει τὰ πικρίδιά του. Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐπαιζόντοὺς δακτυλίους, τοὺς ἀστραγάλους. Οἱ νεώτεροι παιζοῦσι τὴν *δαμάκ*, τὴν *μάγκαιαν* κτλ. ἔχουσι ὡσαύτως παίγιόντι πολὺπλοκον, παίζόμενον διὰ δακτυλίων καὶ ψήφων, τὴν *πυγμαχίαν* κτλ.

Ἐκ τοῦ Les peuples de l'Afrique τοῦ R. Hartman.
 *Ράκ

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ ΚΑΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ

«Ἡ μαγειρικὴ, εἶπε συγγραφεὺς τις, εἶνε ἡ ἀδελφὴ τῆς διπλωματίας.» Ἐὰν δὲν ὑπάρχουν καλοὶ μάγειροι, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξωσι καὶ καλοὶ διπλωμάται. Ἐξοχος μάγειρος εἶνε ὁ ἀναγκαιότερος τῆς πρεσβείας ὑπάλληλος.

Πρὸς ὑποστήριξιν τῆς θεωρίας αὐτῆς προσέλαβε τὸ ἐξῆς συμβάν.

Κυβερνήσις τις, ἣν δὲν ὀνομάζομεν, προσεπάθει νὰ συνάψῃ συμβασίν τινα μετὰ αὐτῆς τινος τῆς Γερμανίας, ἐκ τῶν παγκράτων ὅμως ἐφάνητο ὅτι ἡ ἐπιτυχία ἦτο ἀμφίβολος.

Πρωτῶν τινα, ὁ πρέσβυς ἀπηλπισμένος, εὐρίσκατο ἐν τῷ γραφεῖῳ του καὶ ἔγραφε εἰς τὴν κυβερνήσιν του τὸ ἀνεπιτυχὲς τῶν διαπραγματῶν του.

Ἀφρημένος ἐκ τῆς πολλῆς ἐργασίας δὲν παρετήρησεν ὅτι τὸ πρόγευμά του τὸν ἀνεμενεν, ἔτοιμον ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης παρὰ τὴν ἐστίαν.

Ἄφρων ὁ κλητὴρ εἰσέρχεται ἐν τῷ γραφεῖῳ καὶ τὸν εἰδοποιεῖ ὅτι ὁ κύριος κόμης δεῖ... ἰσχυρὸν πρόσωπον τῆς αὐτῆς παρὰ τῆς ἦτο διαπισπιστευμένος, τῷ ἐξήτει ἀκρόασιν. Ὁ κόμης οὗτος, ἦτο ἀκριβῶς ὁ ἀνθρώπος ἐξ οὗ ἐξηρτάτο ἡ ἐπιτυχία τῆς ὑποθέσεως ἣτις ἀπησχόλει τὸν διπλωμάτην μας.

«Ἄς εἰσέλθῃ ὁ κύριος κόμης, ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ πρέσβυς.

Εἶτα, ἐγειρόμενος ὁ ἴδιος ὅπως ὑποδεχθῆ τὸν εὐγενῆ ἐπισκέπτην, παρέστήρησε τὴν μικρὰν τραπέζαν ἣν μεταποπίσας, ἀπέκρυψεν ὀπισθεν παραπετάσματος.

Ὁ κόμης εἰσῆλθε τὴν αὐτὴν στιγμὴν καὶ ὁ πρέσβυς τὸν ὑπεδέχθη μεθ' ὅλης τῆς χαρκατηριζούσης αὐτὸν

προσηνείας. Ὁ κόμης τοῦ ἀνήγγειλεν ὅτι αἱ ὑποθέσεις ἔμενον εἰς τὸ αὐτὸ σημῖον καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ καταλήξωσιν αἰσίως.

Ὁ πρέσβυς εἰς τὴν εἰδησιν αὐτὴν οὐδόλως μετεβλήθη, ἐξηκολούθει μάλιστα νὰ ὁμιλῇ διὰ τοῦ φιλοφρονεστέρου τρόπου, μ' ὅλον ὅτι ἄλλα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν ἐμυρμήριζε, διότι αὐτὸ σημαίνει διπλωματία.

Συνομιλῶν ὅμως ὁ κόμης ἐφάνητο λίαν ἀνήσυχος, αἱ ῥώθωνές του διεστέλλοντο, ὡς εἰ ὡσφραίνετο ἄρωμά τι ὕπερ προσεπάθει νὰ ὀρίσῃ.

Τέλος μὴ δυνάμενος νὰ κρατηθῆ καὶ ἐπιθυμῶν νὰ λύσῃ τὰς ἀμφιβολίας του, ἐρωτᾷ τὸν διπλωμάτην ἐν ἀφελείᾳ ὅπως γερμανικῇ.

«Ἐμέλλετε νὰ προγευματίσητε, κύριε πρέσβυ, καὶ σὰς ἀνησύχησα εἰς στιγμὴν ὅχι καὶ τοσοῦτον εὐάρεστον.

Ἄλλ' ἐν ᾧ ὠμίλει ἔριπτε συγχρόνως καὶ πλάγια βλέμματα πρὸς τὸ μέρος τοῦ παραπετάσματος.

«Ναί, κύριε κόμης, καὶ ἀναγκάζομαι νὰ προγευματίσω ἐδῶ, ἐν τῷ γραφεῖῳ μου, ἕνεκα τῆς πολλῆς ἐργασίας, ἵνα ἐξοδεύσω ὀλιγότερον χρόνον.

Τὸ ἐμάντευσα, ἀπήντησεν οὗτος, καὶ εἶμαι μάλιστα πεπεισμένος ὅτι θὰ ἐπρώγατε μίαν περιφημον *μπεκάτσαν*. Ἡσθάνθη τὴν ὁσμὴν εὐθύς ὡς εἰσῆλθον ἐν τῷ γραφεῖῳ.

Με συγχωρεῖτε πολὺ, ἀνάγκη νὰ διατάξω νὰ τὰ πάρουν ἀπὸ ἐδῶ μέσα.

«Ὅχι, ὄχι, νὰ στείλετε πίσω μὲ μπεκάτσα! αὐτὸ δὲν συνέθη ποτὲ, ἀδύνατον, ἡ μπεκάτσα δὲν περιμένει κανέναν, πρέπει νὰ φερωθῆ εὐθύς ὡς βγῆ ἀπὸ τὴν σοῦβλα. Βλέπετε ὅτι εἶμαι ἔμπειρος εἰς αὐτά.

Βλέπω πράγματι ὅτι ἡ ὑμετέρα ἐξοχότης ἔχει μεγάλην πείραν.

Αὐτὸ μὲ κολακεύει, κύριε πρέσβυ, μὲ κολακεύει, ἀλλὰ καθήσκατε εἰς τὴν τραπέζαν διότι ἄλλως θὰ ἀνγχασιθῶ νὰ ἀποσυρθῶ.

Καλλίτερον εἶνε, κύριε κόμης, ἀπήντησεν ὁ πρέσβυς τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἀπήστραψαν ὑπὸ αἰφνιδίας λάμψεως, νὰ μοὶ κάμητε τὴν τιμὴν νὰ συμπρωμαίωμεν τὴν μπεκάτσαν αὐτὴν, ἣτις θὰ ἐδαρύνθη περιμένουσα ὀπισθεν αὐτοῦ τοῦ παραπετάσματος, καὶ ἔσσυε πρὸς τὰ ἐξῶ τὴν τραπέζαν πρὸς ἣν ἔριπεν ἀπληστα βλέμματα ὁ γερμανός.

Δέχομαι, ἀνέκραξεν οὗτος παρατηρῶν τέλος τὸ πτηνόν, οὐτινος ἐμάντευσε τὴν παρουσίαν, δέχομαι ἐξ ὅλης καρδίας διότι δὲν ἐννοῶ νὰ σὰς στερησῶ τῆς εὐχαριστήσεως νὰ χάσητε ἑώρατον πρόγευμα χάριν ἐμοῦ.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ προγεύματος ὁ κόμης παρέτήρησε τὸν πρέσβυν κατὰ πρόσωπον, καὶ τοῦ εἶπε μετὰ μεριδίμα εἰς τὰ χεῖλη.

Εἶθε λοιπὸν πεπεισμένος, κύριε πρέσβυ, ὅτι ἡ σύμβασις αὐτὴ θὰ ἔχει ἀμοιβαίως ὠφελείας καὶ διὰ τὰ δύο ἔθνη.

Ἀναμφιβόλως γνωρίζετε ὅτι τὸ ἔθνος ὕπερ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἀντιπροσωπεύω δὲν συνηθίζει νὰ λαμβάνῃ τὸ μερίδιον τοῦ κενότου φροντίζει μᾶλλον περὶ τῆς δόξης του ἢ περὶ τῶν συμφερόντων του.

Ἔστω, ἐπανελάθει ὁ γερμανός, πιστεύω εἰς τοὺς λόγους σας, σὰς δίδω δὲ τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ὅτι ἡ σύμβασις αὐτὴ θὰ ὑπογράφῃ, ἅμα σηκωθῶ ἀπὸ τὴν τραπέζαν σας.

Ἡ σύμβασις ὑπεγράφη πράγματι, καὶ ὁ πρέσβυς τὴν διεβίβασεν αὐθημερὸν εἰς τὴν κυβερνήσιν του.

Νῦν ἐρωτᾶται ὁ πρέσβυς ἡ δὲ μάγειρός του εἰδείχθη καλλιτέρας διπλωμάτης ἐν τῇ περιστάσει αὐτῇ; Εἰσέτι δὲν ἀπεφάνθησαν ὀριστικῶς, τὸ ζήτημα μένει ἐκκρεμές, ἀλλὰ, καθ' ἡμᾶς, ἡ μπεκάτσα ἐγένετο ἡ κυριώτερη ἀφορμὴ τῆς ὑπογραφῆς τῆς συμβάσεως.

Ν. Θ. Ἀνδρεάδης

Ο ΑΚΑΝΘΟΧΟΙΡΟΣ ΚΑΙ Η ΕΧΙΔΝΑ

Ὁ δῆμαρχος κωμοπόλεως τινος τῆς Γαλλίας ἔγραψέ ποτε πρὸς τινὰ ἐν Παισιόσις ἐκδιδομένην ἐφημερίδα, τὰ ἐπόμενα.

«Παρατηρήθη ὅτι αἱ ἐχιδναὶ φαίνονται ἐπ' ἐσχάτων πολλαπλασιασθεῖσαι εἰς τοὺς ἀγρούς. Ὁ πολλαπλασιασμὸς τοῦ κινδυνώδους, τούτου ἐρπετοῦ προέρχεται ἐκ τῆς ἐλαττώσεως τῶν ἀκανθοχοίρων, οἵτινες κυνηγοῦνται ὅπου ἂν ἀπαντηθῶσι, μάλιστα δὲ ὑπὸ τῶν Ἀθιγγάνων, περιφερομένων εἰς τὰς ἐπαρχίας. Ἐκαστος αὐτῶν, παρακολουθῶν διὰ νυκτὸς τὰς ἐσχατίας τῶν δασῶν καὶ τὰς ὄχθας τῶν βυκαίων, συνάγει τέσσαρας ἢ πέντε ἀκανθοχοίρους, διὰ κυνθὸς γυμνασμένου εἰς τὸ κυνήγιον τοῦτο, καὶ τρέφεται δι' αὐτῶν μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων του. Πολλοὶ αὐτῶν κατέστην αὐτόπτης τοῦ πράγματος τούτου, καὶ πρὸς τῶν Ἀθιγγάνων αὐτῶν ἔμαθον διὰ ποῖον λόγον κυνηγοῦσι τὰ ἀβλαβῆ καὶ τὰ ζῶα, καὶ πῶς τὰ μαγειρεύουσιν.

Οὐδὲν ἄλλα ζῶον ἐν τούτοις ἐξολοθρεύει τὰς ἐχιδνας, τοὺς μῦς καὶ ἐν γένει πᾶν εἶδος ἐρπετῶν, ὡς ὁ ἀκανθοχοίρος. Διὸ καὶ ἡ φύσις, ἡ τὰ πάντα διασκευασμένη ἐπιτηδείως, ὥπλισεν αὐτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, καὶ τὸν κατέστησεν ἀτρόχον πρὸς τὰ κακοποιὰ ἐρπετὰ, καθ' ὧν τῷ ἐνέπνευσεν ἀπέχθειαν. Καθὼς ὁ χοῖρος ὡσφραίνεται ποῦ τῆς γῆς εἶναι παρακεχωτημένα ὕδνα, οὕτω καὶ ὁ ἀκανθοχοίρος αἰσθάνεται ποῦ εὐρίσκονται κεκρυμμένοι ἐχιδναί, καὶ διὰ τοῦ ῥύγχους καὶ τῶν μικρῶν του ποδῶν εἰτχωρεῖ εἰς τὸ χῶμα, καὶ τὰς ἀνακαλύπτει μέχρι βάρους ἡμίσεως πήχεως καὶ ἐτι πρὸς τὰς φονεύει καὶ τὰς τρώγει.

Ἐάν τις ἀμφιβάλλῃ περὶ τούτου, ἀς λάβῃ ἀκανθοχοίρον καὶ ἐχιδναν, ἀς τὰ κλείσῃ ἀμφοτέρω εἰς τὸν αὐτὸν κλωθόν, καὶ θὰ ἴδῃ ὅτι μετ' ὀλίγον θ' ἀρχίσῃ ἡ πάλη, καὶ ὅτι ἡ ἐχιδνα θὰ φονευθῇ. Ὁ ἀκανθοχοίρος καταβιάζει τὸ ἀκανθώδες κράνος του, ὀρμᾷ ἐπὶ τοῦ ἐρπετοῦ, καὶ διὰ τῶν ὀξέων αὐτοῦ ὀδόντων τοῦ συντρίβει τὴν σπονδυλικὴν στήλην, καὶ τοῦ ἀποτεμεῖ τὴν κεφαλὴν.

Ἐκτὸς τῶν Ἀθιγγάνων, καὶ ἄλλοι πολλοὶ θηρεύουσι τοὺς ἀκανθοχοίρους, καὶ εἰς Λευγαδονον φέρουσι καὶ πωλοῦσι πλῆθος τοιοῦτων. Ἄν λοιπὸν ἀπηγορευέτο αὐτὴ ἡ κυνηγία ὑπὸ τῆς ἐξουσίας, καὶ ὑπεδοθηεῖτο τούναντιον ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν ἀκανθοχοίρων, ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν αἱ ἐχιδναὶ θὰ ἐξολοθρευόντο. Μόνον ὀλίγας σταφυλάς τρώγει ὁ ἀκανθοχοίρος εἰς τὰς ἀμπέλους ἐν ἑώρα τρυγητοῦ, καὶ τὰς ὀπώρας αἰτινες πίπτουσιν ἀπὸ τῶν δένδρων ἄλλα κατὰ τ' ἄλλα εἶναι ζῶον ὅπως ἀζήμιον.»

HENRY GRÉVILLE

POZA POZIE

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

(Συνέχεια ἴδε ὑπ' ἀρ. 12 φύλλον)

ΙΖ'

Δις ὁ Μαρσέλ μεταβάς πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Ρόζας καὶ μὴ εὐρύν αὐτὴν ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Λούβρου ὅπου ἤρξατο ἐξετάζων τὰ ἐν τῇ στοᾷ τοῦ Ἀπόλλωνος πολύτιμα ἀντικείμενα, ὅτε κατὰ τὴν τρίτην ἐπίσκεψίν του ἔμαθεν εὐχάριστος ὅτι «ἡ κυρία ἐπέστρεψε.»

Ἀνῆλθε τὴν κλίμακα ἀνὰ τέσσαρας βηθίδας, περιεπλανήθη ἐν τοῖς διαδρόμοις τοῦ ξενοδοχείου, ἔκαμεν ἐνὸς χιλιομέτρου περίου περιττὰς περιστροφάς, καταμετρούμενος ὑπὸ τοῦ ἑταστικοῦ ὀφθαλμοῦ τῶν ἐν ταῖς γωνίαις συνηθροισμένων καὶ χαμηλοφώνως ὀμιλοῦσῶν ὑπηρετητῶν, καὶ μετὰ σειρᾶν ὄλων στροφῶν, ἀναστροφῶν καὶ λαθῶν, εὐρέθη τέλος ἐμπροσθεν θύρας τινος, καθ' ὅλα ὁμοίως πρὸς τὰς ἄλλας καὶ ἥ; ἡ θεὰ ἔκαμε τὴν καρδίαν του νὰ πάλλῃ.

Ἐκτύπησε μὲ τρέμουσαν χεῖρα, καθότι ἐσκέπτετο ἐν πληρεῖ τύψει συνειδήσεώς τὴν κυρίαν Βρούν... Τί ἤθελεν εἶπει ἐὰν ἐγνώριζε τὰ περὶ τῶν ἐν θυλακίῳ τῆς ἐπιγονατίδος του λησμονηθέντων στίχων;

Ἡ Φλωρεντία ἦλθε ν' ἀνοίξῃ, ὁμοία ὡς ἄλλοτε, πλὴν ὀλίγον δυσκαμπτοτέρα καθότι ἡ ἐν μεγάλῳ ξενοδοχείῳ διαμονὴ ὑποχρεοῖ εἰς περισσοτέρην εὐστάθειαν παρὰ ἢ ἐν μικροῖς δωματίοις.

Ἰδοῦσα τὸν Μαρσέλ, ἀνετινάχθη.

— Ἐγὼ, ὅλος κ' ὄλος! εἶπεν ὁ ἐπισκέπτης μετὰ δειλοῦ μειδιήματος. Ἄμπορῶ νὰ ἰδῶ τὴν κυρίαν;

— Σεῖς εἶσθε, Βρούν; εἶπεν ἡ Ρόζα περὶ τῆς ὥραϊν αὐτῆς κεφαλῆν διὰ τῆς παραθυρίδος ἐσωτερικῆς τινος θύρας. Ποῦς ἀέρας σὰς ἔφερεν; εἶπε καὶ εἰσῆλθε, ζωνρὰ καὶ εὐσταλός, ἔχουσα μικρὰν τινα ποσότητα φύκου ἐπὶ τῶν χειλέων, παιπάλην ἐξ ἀμύλου πανταχοῦ [πουδραν] καὶ τὴν κόμην κεκομμένην ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἐνουλισμένην... ἦτο ἡ Ρόζα Ροζιέ, ἀλλ' οὐχὶ ἡ ἀναρρωνύουσα τῶν Σάρτρων.

— Τὸν καλὸν μου Μαρσέλ! εἶπεν ἡ Ρόζα τείνουσα πρὸς τὸν φίλον τῆς τὰς δύο αὐτῆς χεῖρας πόσον χαίρω ποῦ σὰς βλέπω! Καὶ τί κάνουν ἐκεῖ κάτω;

— Ὅλοι καλὰ εἶναι, ἀπεκρίθη ὁ Βρούν ἀσπαζόμενος ἀλληλοδιαδόχως τὰς προσφερθείσας αὐτῷ χεῖρας.

Ἡ Φλωρεντία κλείσασα τὴν θύραν ἀνῆλθε, ὁ δὲ Μαρσέλ ἐκάθησεν ἐναντι τῆς Ρόζας ἥτις καθήμενὴ ἐπὶ χαμηλοῦ τινος ἀνακλίντρου ἐτακτοπόει διὰ τῆς παλάμης τὸν πολυτελεῶς κεκοσμημένον σφαιροειδῆ χιτῶνά της.

Παρτήρουν ἀλλήλους μειδιῶντες, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ Βρούν ἔμεινεν ἐκστατικὸς πρὸ τοῦ ἡσύχου αὐτοῦ μειδιήματος ὅπερ ἐδήλου ἡσύχιαν ἥ; αὐτὸς ἦτο πολὺ μακρὰν.

— Τί κάνουν οἱ φίλοι μας; ὑπέλαθεν ἡ Ρόζα ἀφελῶς.

Ὁ Βρούν ἐπωφελήθη ἀμέσως τῆς ἐρωτήσεως ταύτης διὰ νὰ πολυλογήσῃ τὰ καθ' ἑαυτὸν.

— Ὁ Λανγκλοὰ εἶναι καλὰ, εἶπεν ἡ παχύνει ἡ σύζυγός του ὁμορφάνει τὸ μικρὸ τους εἶναι πολὺ καλὰ...

— Καὶ ὁ κ. Ἀνδρέ; εἶπεν ἡ κωμωδὸς καταστόλουσα κίνησιν τινα ἀνυπομονησίας.

— Ὁ Ἀνδρέ! Αὐτὸς δὲν εἶναι καλὰ! εἶπεν ὁ Μαρσέλ, καταβάλλων τοὺς ὀφθαλμούς πονηρῶς. Ἄλλ' ἔχασε τὸν κόπον του, καθότι ἡ Ρόζα ἦτον ἀποφασισμένη νὰ ἀκούσῃ μόνον ὅσα τῇ ἤρσκον.

Βλέπετε, εἶπεν, ἐδῶ μένω προσωρινῶς, βλέπω ὅτι εἰς Σάρτρεις εἶναι κλιττετρα, ἀλλὰ πάλιν δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ μένῃ πάντοτε εἰς Σάρτρεις, αἱ;

Ἐγὼ ὅμως μένω! ἐπιθύρουν ὁ Βρούν.

— Ὡ! μὰ δὲν εἶναι τὸ ἴδιον, ὑπέλαθεν ἡ Ρόζα γελῶσα. Πρέπει νὰ εἰσέλθω ἐκ νέου ἐν τῇ ζωῇ, νὰ ἀρχίσω πάλιν τὴν ἐργασίαν... ἐγὼ δὲν ἔχω εἰσοδήματα, κύριε Βρούν! εἶχα βάλλει κατὰ μέρος μερικὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἐξώδευσα σχεδὸν ὅλα κατὰ τὴν ἀσθενειάν μου! καιρὸς πλέον νὰ φανῶ πάλιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς...

— Ὡ! κεραιτήσετε; ἠρώτησεν ὁ Μαρσέλ, καταληφθεὶς ἀκουσίως ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι θὰ ἐπανέβλεπε τὸ εἶδωλόν του ἐν τῷ μέσῳ νέας λάμπσεως.

— Μάλιστα...

— Εἰς ποῖον θέατρον;

— Δὲν ἀπεφάσισα ἀκόμη! ἔχω προσκλήσεις ἀπὸ πολλὰ μέρη. Σήμερον μάλιστα τὸ πρωτὶ μία ἐφημερίς ἀνήγγειλε τὴν ἀνάστασίν μου κολακευτικῶς...

Εἶτα δεικνύουσα ἀνακνεωμένην ἐφημερίδα ἐπὶ τινος ἀναδέκτου.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὑπέλαθε, μοὶ προτείνουν καλὰς συμφωνίας! πρωταγωνιστρίας θέσιν! ἐννοητέον, καὶ σχεδὸν πᾶν ὅ,τι ζητῶ... Πάντοτε ὠνευρέθη νὰ παίξω ἐν Παρισίοις! μὴ τρέλλα εἶναι, θὰ ἰκανοποιήσω ἐπὶ τέλους τὴν ἰδιοτροπίαν μου.

— Σὰς συγγαίρω, ἐπιθύρουν ὁ Βρούν, ὅστις δὲν εἰξυρε τί νὰ εἶπῃ.

— Δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε, ἐξηκολούθησεν ἡ Ρόζα πῶς μὲ ὑπεδέχθησαν παντοῦ! Μὲ ἐδέχθησαν ὡς πριγγήτισαν! Αἱ μικρὰ συνάδελφοι, φυσικὰ, δὲν πολὺ εὐχαριστήθησαν, ἀλλ' ἐγὼ ἐφάνην εὐγενῆς καὶ κατὰ βάθος τὰ πράγματα βαίνουσι καλῶς.

Ἡκούσθη κρότος εἰς τὴν θύραν ἡ Φλωρεντία ἤνοιξε καὶ κύριός τις κομψότατα ἐνδεδυμένος, εἰσῆλθε χαριέντως.

— Ἄ! σεῖς εἶσθε; Καλὴ μέρα, ἀγαπητέ, εἶπεν ἡ Ρόζα δίδουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ἔθιμον, εἰς τρόπον ὅστε ἀλληλεκίνηταν σφοδρῶς τὸν βραχίονα. Καὶ τί νέα;

— Ἐνα μεγάλον ἄρθρον αὔριον εἰς τὴν... εἶπεν ὁ νέηλος καθήμενος ἐὰν δὲν εὐχαριστηθεῖτε θὰ εἶπῃ ὅτι εἶσθε δύσκολος.

— Ὡ! φροντίσω περὶ τοῦ ἐναντίου! εἶπεν ἡ Ρόζα ὑπεροπτικῶς μειδιάσασα. Ὁ κ. Βρούν, φίλος παλαιός... ὁ κ. Μὰξ συνεργάτης τῆς ἐφημερίδος...

Οἱ δύο ἄνδρες ἐχαίρησαν ἀλλήλους, ἐκ τοῦ πρώτου δὲ βλέμματος ὁ Βρούν ἠσθάνθη ἑαυτὸν καθλωμένον ἐν τῷ διαχωρισματι ἀπαρχία ὡς χρυσάλλιδα ἦν πῆγνυσιν διὰ καρφίδος ἐπὶ πώματος.

— Ὁ Ἀποφτάκης σὰς ἔκαμε στίχους, εἶπεν ὁ ἐφημεριδογράφος, οἱ ὅποιοι θὰ δημοσιευθῶσιν αὔριον

τὸ ἐσπέρας ἐν τῷ Προγράμματι ἀναμένουν βεβαίαν εἰδησιν περὶ τῆς ἐν τῷ θεάτρῳ προσλήψεώς σας.

— Στίχους! εἶπεν ἡ Ρόζα μειδιῶσα. Τοὺς ἀγαπῶ πολὺ τοὺς στίχους! ὁμοιάζουν τὰ κωμῆτα, τὰ ὁποῖα δὲν τρέφουνε, ἀλλὰ διασκεδάζουν.

Ὁ Βρούν ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐν τῷ θυλακίῳ καὶ ἀνεζήτησε τὸν περίφημον φάκελλον... ἀλλὰ δὲν τὸν εὔρε. Εὐθὺς ὠχρίασεν ἐνθυμηθεὶς, ὅτι εἶχεν ἀλλάξει ἐνδύμα πρὶν ἀναχωρήσῃ.

— Ἄρκει, ἐπέκρηθη περίφοβος, νὰ μὴ συνέλθω ἡ σύζυγός μου τὴν ἰδέαν νὰ βορφαίωσῃ τὰ βουχά μου...

Φεῦ! ἡ προσδοκία αὕτη ἦτο ἡμιστὰ ἀληθής! Ἄλλ' κεραιτήσατε, ἐὰν δύνασθε, λίθον αὐρανόθεν πίπτοντα. Ἐὰν ἐμάνηνε τὰ πάντα ἡ κυρία Βρούν, ὁ σύζυγός της ἠδυνάτει εἰς τὸ ἐξῆ; νὰ τῇ ἀντιταχθῇ.

Ἐνὸσφ αὐτὸς ἀνεύκα ἐν τῇ κεφαλῇ του τὸ πιθανὸν τοσοῦτον λυπηρὰς ἀνακαλύψεως, ἡ Ρόζα ἐφλυάει μετὰ τοῦ ἐφημεριδογράφου. Ὁμίλου περὶ χιλίων ἀγνωστων πραγμάτων, ἐν διαλέκτῳ ἦν δὲν ἦννοσι ὁ Βρούν, καὶ ἐν τούτοις αὐτὸς ἐγνώριζε τὴν γλῶσσάν του, ὡς μελετήσας τοὺς καλλιτέρους συγγραφεῖς. Ἄλλ' οἱ καλοὶ συγγραφεῖς, οὐς πάντες ἐνοουσι, δὲν εἶναι ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα ὀμιλεῖται κατὰ πολὺ μεταξὺ Μαγδαληνῆς καὶ Σκῶτῶν.

Ἦθεν ὁ Μαρσέλ ἤκουεν ὀνειροπόλος, διερωτώμενος πῶς εἶναι δυνατὸν ἀπὸ Σάρτρων μέχρι τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Λούβρου ἡ γαλλικὴ γλῶσσα νὰ ὑποστῇ τῶσον ἀπροσδοκῆτους, ἀλλοκότους καὶ ἡττον διαρκούσας τροποποιήσεις! Κατὰ τὴν νεότητά του, δὲν παρημέλουν τοιοῦτοτρόπως τοὺς μεγάλους συγγραφεῖς, ἀλλ' ἦδη ἄλλως εἶχον τὰ πράγματα!

Μετὰ παρέλευσιν δέκα λεπτῶν, τοσοῦτον ἐλησημνήθη ὁ Βρούν ὅσε ἡ Ρόζα ἤριζε σπουδαίως μετὰ τοῦ ἐφημεριδογράφου. Διὰ τί; Ὁ φίλος μας ἠδυνάτει νὰ τὸ εἶπῃ. Τὰ πάντα ἦσαν κινεζικὰ δι' αὐτὸν, ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν εἶχε τὸ πρᾶγμα αὐτοὶ ἀντήλασσον λόγους πειρακτικῶς δι' ὀξύγλυκός τόνου, ἀπὸ δὲ τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσώπου των, εὐκόλον ἦτο νὰ ἐνοηθῇ ὅτι ἄλλο τι καὶ οὐχὶ οἱ λόγοι των ἦτο τὸ δυσχεροῦτον αὐτοῦ. Ἀφῆνης, ἡ Ρόζα ἀνεκάγχασε.

— Κατὰ βάθος, εἶπεν, οὔτε λεπτὸν δὲν δίδω δι' ὅλα αὐτά. Εἶμαι ἐλευθερὰ ὡς ὁ ἀῆρ, δὲν ὀφείλω εἰς κανένα τίποτε, κάμω ὅ,τι μοὶ ἀρέσει καὶ δέχομαι ὅποιον θέλω λοιπὸν, Μαρσέλ, ὀμιλήσατέ μοι ὀλίγον περὶ τοῦ Ἀνδρέ!

— Καλὴν ἐντάμωσιν, εἶπεν ὁ Μὰξ ἐγειρόμενος. Ὡ! ἰδωθῶμεν ἀπόψε εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Γυμνασίου;

— Ἡ εἰς τὴν τῆς Πύλης τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου, εἶπε δὲν ἀπεφάσισα ἀκόμη.

— Προσπαθήσατε νὰ ἀποφασίσητε, ὑπέλαθεν ἐπιτετηθευμένως ὁ ἐφημεριδογράφος, ὅπως ὁποῖοτε πρέπει νὰ μάθωμεν τί πρέπει νὰ δημοσιευθῶμεν...

— Δὲν εἶναι καὶ τόση ἀνζήγη! εἶπεν ἡ Ρόζα γελῶσα ἐκ καρδίας δημοσιεύσατε ὅ,τι θέλετε, ἴσως ἐξ αὐτοῦ ἀποφασίσω καὶ ἐγὼ.

Ὁ κ. Μὰξ ἐχαίρησε ζωνρότατα τὸν Μαρσέλ καὶ ἀπῆλθεν εὐθυτενῆς, ὡς ἄνθρωπος ἀνώτερος πάσης ἰδιοτροπίας.

Ἡ Ρόζα τὸν ἐκολούθησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, σκεπτικῆ, κατόπιν διὰ τινος κινήσεως ἀδιαφορίας δηλούσης, μετεσφάθη πρὸς τὸν Μαρσέλ.

— Ὁμιλήσατέ μοι περὶ τοῦ Ἀνδρέ, εἶπε τί κάμνει ἀρ' ὅτου ἀνεχώρησα; Χωρὶς ἄλλο θὰ στενοχω-

ρῆται κατὰ τὰς ἐσπέρας.

— Ἄ μὰξ! καθόλου!

— Πῶς;

— Διέρχεται πολὺ καλὰ τὸν καιρὸν του, ἐξηκολούθησεν ὁ Βρούν πονηρῶς. Ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ νέου Λανγκλοὰ, ἡ κυρία Κλαίρη ἔχει πλησίον τῆς τὴν ἀδελφὴν τῆς Μαργαρίταν, ἕνα πολὺ εὐμορφοκορίτσι, δεκαεπτὰ ἐτῶν σχεδόν αἱ κυρίαὶ αὐταὶ κεντῶσιν, βράπτουσι, ἀναγινώσκουσι καὶ κάποτε παίξουν καὶ κανένα κομμάτι μουσικῆ, μὲ ἄλλους λόγους εἰς τὸ σπῆτι των περὶ κανεὶς τῇ βραδείᾳ του ἀριστοῦργημα.

— Πηγαίνει καὶ ὁ Ἀνδρέ; ἠρώτησεν ἡ Ρόζα πλησιάζουσα τὰς λεπτάς μελαίνας καὶ τοξοειδεῖς ὄφρες τῆς.

— Κάθε βράδυ.

Ἡ κωμωδὸς ἔμεινε σιωπηλή.

— Τί λέγει ὁ Λανγκλοὰ; ἠρώτησε.

— Τίποτε! τί θέλετε νὰ εἶπῃ; μήπως ὁ Ἀνδρέ δὲν εἶναι φίλος του;

— Καὶ δὲν θὰ ἐδυσχεροῦσθετο ἐὰν τὸν ἔκαμε σύγγαμβρον; αὐτὸ δὲν θέλετε νὰ εἰπῆτε;

— Δὲν ξέρω ἀπολύτως τίποτε! εἶπεν ὁ ἔγτιμος Μαρσέλ, μεταμελούμενος ἤδη ὡς ὠθήσας ἐπὶ πολὺ τὸ φίλερι Ἄσχημα ἀστειεύομαι, δεσποινὶς Ρόζα! ὑποθέσωμεν ὅτι δὲν εἶπα τίποτε, σὰς παρακαλῶ!

Ἡ Ρόζα ἔκαμε χειρονομίαν τινα ἐμφαίνουσαν ὅτι δι' αὐτὴν τὸ πρᾶγμα δὲν εἶχε σημασίαν τινα.

— Ὁ Ἀκριβὸς σὰς ὀμίλησε περὶ ἐμοῦ; ἠρώτησε.

— Βεβαίως.

— Συχνά;

— Συχνότατα.

— Ξεῦρετε ὅτι εἶναι ἐρωτευμένος μαζύ μου; ἐξηκολούθησεν ἡ Ρόζα χωρὶς νὰ χαλαρώσῃ τὰς λεπτάς ὄφρες τῆς.

— Τὸ ὑποπτεύω.

— Δὲν σὰς τὸ εἶπε ποτέ;

— Καθαρὰ καθαρὰ, ὄχι! Ἄλλὰ εὐκόλα τὸ καταλαμβάνει κανεὶς.

Ἡ Ρόζα ἐπληττε τὴν ἐσθητὰ τῆς δι' ἰσοκρόνων κτυπημάτων, τὸ δὲ μετᾶξιον ὕφασμα ἐπίριστο εἰς ἐκάστην κίνησιν.

Ὁ Βρούν ἐσιώπα.

— Καὶ θὰ εἶναι ὠραία ἡ δεσποινὶς Μαργαρίτα, πιστεύω; ὑπολαβούσα εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή.

— Μάλιστα, ὠραιότατη ὁμοιάζει τῆς ἀδελφῆς τῆς ἀληθῆς Μαργαρίτης.

— Ἄλλη κυρία Λανγκλοὰ, δηλαδή.

— Ἀκριβῶς!

— Πολὺ καλὰ ἔχετε ὠραία πρόσωπα εἰς Σάρτρεις.

Ὁ Μαρσέλ ἐνευσε καταπρακτικῶς. Ἡσθάνετο ὅτι συνελήθη ἐν τῇ παγίδι χωρὶς νὰ γνωρίσῃ πῶς καὶ διατί. Ἡ Ρόζα ἐφάνετο κακῆ! οὐδέποτε τὴν εἶχεν ἰδεῖ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει! ἐὰν τὴν εἶχε γνωρίσει τοιαύτην οἶαν τὴν ἐβλεπε, δὲν ἤθελε τὴν λατρεύσῃ τόσον.

Ἀμέσως πόθος τὸν κατέλαθε νὰ ἀπέλθῃ, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Σάρτρεις, ἢ ἐν τῇ μικρῇ του οἰκίᾳ, παρὰ τῆς κυρίας Βρούν, ἣν θὰ εὕρισκε λίαν παροργισμένην, ἀλλ' ἦς αἱ παραφοραὶ, κατὰ τὸ φαινόμενον, τῷ ἐφαινοντο ἡττον ἐπιφοβοὶ τῆς σιωπῆς καὶ τοῦ φροεροῦ μειδιήματος τῆς ὠραίας ταύτης γυναικὸς ἣν εἶχε μετασχηματίζει εἰς εἶδωλον.

— Είναι ξανθή; ήρώτησεν ἡ Ρόζα, μὴ παύουσα νὰ μειδιᾷ. Καθὼς ἡ ἀδελφὴ της;

— Μάλιστα.

Ἐκρουσεν τὴν θύραν ἐκ νέου. Ἡ Φλωρεντία ἤνοιξε τὴν ἐξωτερικὴν θύραν καὶ συνωμίλητε μετὰ τινος· ἡ Ρόζα περιέμενε, ἀνυπομόνωσ· τέλος ἡ Φλωρεντία ἔφερον ἐπισκεπτήριόν τι μὲ τινὰς λέξεις διὰ μολυβδίδος γεγραμμένας.

Ἡ κωμωδὴς τὸ ἔλαβε, τὸ ἀνέγνωσε καὶ τὸ ἔπτυξε μετ' ὀργῆς.

— Δὲν θέλω, εἶπε γεγωνυῖα, εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀκουσθῆ ἀπὸ τοῦ ἀντιθαλάμου. Νὰ εἰπῆς εἰς τὸν κύριον αὐτὸν ὅτι εἶμαι ἐλευθέρω, ἐλευθέρω, ἀκούς; Δὲν ἐξαρκτῶμαι ἀπὸ κανένα, καὶ θὰ κάμω ὅτι μοὶ ἀρέσει.

Ἡ Φλωρεντία ἐξήλθεν. Ἡ θύρα ἐπανεκλείσθη, ἡ δὲ τριπλὴ ἐπέστρεψε μετὰ στιγμὴν μετὰ δευτέρου ἐπισκεπτηρίου, ἐφ' οὗ ἦσαν γεγραμμέναι αἱ λέξεις αὗται:

«Τότε θὰ κάμετε καλὰ νὰ μὴν ἐπανελάθητε εἰς τὸ θέατρον.»

— Ἴδου πῶς εἶναι ὄλοι! ἐψιθύρισε συστρέφουσα τὸν λεπτὸν λεῖον χάρτην. Ἴσως ἔχει δίκαιον... ἀλλά...

Ἡ Μαρσέλ ἠγέρθη.

— Ἀνχωροεῖτε; τῷ εἶπε, τρόπον τινὰ λυπομένη. Παράδοξον, εὐχαριστοῦμαι νὰ σὰς βλέπω ἐνταῦθα, διότι τὸ τοιοῦτον μοὶ ἀνακινεῖ τὸν καιρὸν καθ' ἣν μὴν κυρία ἐμαυτῆς, τῶν ὥρων μου, πάντων τέλος... Ἡμῶν ἀνεξάρτητος...

Συιὰ μελαγχολίας διήλθε τοῦ προσώπου της, οὐτινος τὰ χαρακτηριστικὰ συνεστάλησαν.

— Τί νὰ εἶπω εἰς τὸν Ἀκριβὸν Ἀνδρέ; ήρώτησεν ὁ Μαρσέλ.

Ἡ Ρόζα ἔμεινε διστάζουσα: ἡ Φλωρεντία ἔφάνη ἐκ νέου, κροτοῦσα ἐπιστολήν τινα. Ἡ Ρόζα τὴν ἀνέγνωσεν ἀπνευστί.

— Ὅμοιοι, τώρα! Ἡ ὀβριστηκὴ καὶ ἀπειλητικὴ ἀνώνυμος ἐπιστολή... Καὶ κανεὶς διὰ νὰ με ὑπερασπίσθῃ! Πρέπει μόνον μοὶ νὰ ἀντεπεξέλθω...

— Τί νὰ εἶπω εἰς τὸν Ἀκριβὸν Ἀνδρέ; ἐπανέλαβεν ὁ Μαρσέλ ἡδέως σχεδὸν εἰπεῖν μετὰ ταπεινοφροσύνης, καθότι ἠσθάνετο ὅτι εὕρισκατο ἐνώπιον πραγματικοῦ κινδύνου.

— Νὰ τοῦ εἰπῆτε ὅτι τῷ εὐχομαι πᾶσαν δυνάτην εὐτυχίαν, ἀπεκρίθη συγκινημένη ἡ κωμωδός.

— Εἰς δὲ τὸν Λανγκλόξ;

Γὰ χεῖλη τῆς Ρόζας διστάλησαν· ὡς ἀστραπὴν εἶδε διερχομένην ἐν τῷ πνεύματι της τὸ φάσμα τοῦ Λανγκλόξ ὠδηγοῦν εἰς τὸν βωμὸν τὴν ἀδελφὴν του, ἣν ἐδίδεν εἰς τὸν Ἀκριβὸν Ἀνδρέ. Ἡ ἰδέα εἰρηνικῆς ζωῆς, οἰκογενειακῶν ἡδονῶν μετὰ τῶν τριῶν αὐτῶν ὄντων, ἡδονῶν ὧν αὐτὴ θὰ ἦτο ξένη, καταδεδικασμένη νὰ ζῆ ὡς περὶ εἰς ἐν τῷ μέσῳ κόσμου μικροθὲν λαμπρόντος μὲν πλήρους δὲ ταπεινώσεως καὶ δυσχερείων ἐκ τοῦ πλησίον, πάντα ταῦτα τῇ ἐτάραξαν τὴν κεφαλὴν. Ἡθελε καὶ αὐτὴ νὰ εἶναι ταπειμημένη, νὰ βυθίσθῃ πρὸς τὸν βωμὸν, νὰ ἐγείρῃ τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ λάβῃ ἐν τῇ ζωῇ, τὴν ὑπερτέραν πάσης ἄλλης, θέσιν τῆς συζύγου...

— Εἰς τὸν Λανγκλόξ, νὰ εὐχηθῆτε τὴν καλὴν ἡμέραν, εἶπε. Διὰ τὸν Ἀνδρέ... Ἴδου, πηγαίνετε εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ τηλεγραφεῖου καὶ ἀποστείλατε αὐτό.

Χωρὶς νὰ καθίσθῃ, ἔκυψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ διὰ τινος μολυβδοκονδύλου, ὕπερ ἐξείρητο ἀπὸ τῆς ἀλύσεως τοῦ ὠρολογίου της, ἔγραψεν ἐπὶ τεμαχίου χάρτου:

— Ἐλθετε!

Ἐπέγραψε τὸ ἀληθὲς ὄνομά της, Μαγδαληνὴ Σορέλ, καὶ ἐνεχείρησε τὸ χάρτιον εἰς τὸν Μαρσέλ ἐκπλακτον, ὃν ὠθήσεν ἡρέμα πρὸς τὴν θύραν.

— Ὁ Βουὸν ἔκαμεν ὅ,τι τὸν διέταξε, ὅταν δὲ τὸ τηλεγράφημα ἐξηρνήσθη ἐκ τῆς θυρίδος τοῦ τηλεγραφεῖου, ἔμεινε κεκηνῶς, διερωτώμενος περὶ τῶν μελλόντων.

Κατ' ἀρχὰς μετέβη νὰ γευματίσθῃ καθότι ἐπεινά. Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ δείπνου ἐξήλθε τοῦ ξενοδοχείου ἀναποφάσιτος καὶ δυσηρηστημένος.

Ἐστρε τὸ ὠρολόγιόν του... ἀμαξία τις διήρχετο βράδην τὴν ὁδὸν Ριβολί· ὁ ἀμαξηλάτης τὸν ἐκάλεσε διὰ χειρονομίας· εἶχεν ἀκριβῶς τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν ὅπως μεταβῆ ἐγκαιρῶς εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου.

— Εἰς τὸν σταθμὸν Μονσαριάς, εἶπεν, ἀνακουφισθεὶς, αἰφνιδίως ὑπὸ τῆς μεγάλης ταύτης ἀποφάσεως. Ἀρκεῖ νὰ προσθῶ εἰς τὸ τσάινο!

Ἡ Θεὸς τῶν μετμελουμένων συζύγων τὸν ἐπροστάτευσε ἀκκιφιδίως, καθότι ὁ ἵππος ἦτο νέος καὶ ὁ ἀμαξηλάτης σώφρων. Ὅχι μόνον δὲν ἐπρόφθασε τὴν ἀμαξοστοιχίαν, ἀλλὰ περιέμενε δέκα ὄλα λεπτά, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων αἱ ἀνησυχίαι τοῦ ἔλαβον καιρὸν νὰ διαλυθῶσιν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΡΟΔΑΚΙΝΑ

Ἦθγαν τὰ ροδάκινα... ἦθγαν Ἐριφίλη!
Κύτταξε, σοῦ ἔφερα ἕνα προφαντὸ
καὶ σὸ δίνω.. πάρε ττο, εὐμορφὴ μου φίλη,
σὺ ποῦ ἔχεις ὁμοία δύο σάν αὐτό.

— Μὰ γιατί σ' ἀρέσουνε τόσο τὰ χνουδάτα
καὶ εὐμορφα ροδάκινα, αἱ, παιδί τρελλό;
— Ἐπειδὴ δυὸ μάγουλα κόκκινα καὶ ἀφράτα
πῶς φιλῶ μοῦ φαίνεται, ἅμα τὰ φιλῶ.

«Ὅμως μέσα στὴν καρδιά ἔχω φυλακισμένον
ἕνα πόθο μυστικὸν ποῦ θὰ μὲ ποθᾶνῃ,
ἂν ἐκεῖνη π' ἀγαπῶ — πλάσμ' ἀγαπημένον
μὴν χάριν καὶ σ' ἐμὲ τὸν φτωχὸ δὲν κἀνῃ.»

— «Ἐλα, πονηρὸ πουλί — ζεύρω τὸν καυμὸ σου.
Ζεύρω... δύο μάγουλα θέλει ἡ καρδιά σου.
Ἐλα, δόσε μοὶ καὶ σὺ τὸ ροδάκινά σου
καὶ τὰ δύο μου μάγουλα εἶνε ἰδικά σου.»

Ἐσκυφα καὶ ἐφίλησα ὄσο μαγουλάκια,
— εὐμορφα ροδάκινα, κόκκινα, χνουδάτα,
καὶ τὸ λέγω: πλὴν γλυκὰ ἦσαν καὶ φιλάκια
ἀπὸ τὰ ροδάκινα, τὰ γλυκὰ καὶ ἀφράτα.

Ἐν Σιμόνῃ.

Δημήτριος Στάης.

ΛΥΣΙΣ 10ου ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

Ἄτλας — ἄλας